

Mijn leven is veranderd

Zwolle was het doel van de reis, op een vrijdagmiddag enkele weken terug. Twee collega's uit Amsterdam wilden met me praten (over wat, dat leest u nog wel) en we troffen elkaar in een grand café vlak bij het station. Na twee koffie verkeerd met slagroom (Wiener mélange in een grand café, in de horeca is Frans nog een beetje de voertaal) waren we het eens en ik ging met de trein terug naar Groningen.

Door **Siemon Reker**

Het gesprek ging over de toekomst van al die enquêteformulieren die in 1994 mede dankzij deze krant verzameld zijn door de Stichting Nederlandse Dialecten die ik een paar jaar voorzit. De andere bestuursleden van die stichting kende ik als nieuwsgierig naar de uitkomst van dat Zwolse overleg en dus pak ik in de trein m'n elektronische agenda.

Ik heb 'm enkele maanden en dus haal ik 'm nog altijd met een zekere schaamte voor de dag als er anderen bij zijn. Het is gewoon een zak-computertje. Met z'n negenhonderd gulden voor een agenda even poenig als dat ie goedkoop is als computer.

Net na Hoogeveen heb ik het verslagje af, ik druk op Command-S en sluit het apparaat: veilig gesaved. Als ik 's avonds thuis kom, neemt

een van de junioren het van mij over. Daar heb ik die voor aangeschaft, zou computertaal-kundige Hugo Brandt Corstius zeggen. Zoon verbindt de organizer met de echte computer en zet de weerslag van het gesprek daarop over. Daarna verzendt hij het per elektronische post naar een collega in Nijmegen. Enkele minuten later zit dat verslagje van tussen Zwolle en Hoogeveen in de wachtkamer bij een computer van de Katholieke Universiteit. Zodra mijn collega zijn pc start, krijgt hij de mededeling dat er post van mij voor hem is. Hij maakt er dan een printje van (de computerwereld is een andere dan de horeca en is nog steeds *English orientated*) en zal dat verslagje op mijn verzoek kort aanvullen en dan *forwarden* naar een collega in Leuven. Die heeft enkele minuten later hetzelfde verslagje kant en klaar voor zich op de pc.

Ik hoef na vrijdagavond niets meer aan dit overleg te doen. Nijmegen en Leuven zijn automatisch op de hoogte en de tekst hoeven ze niet eens over te tikken, zoals bij faxberichten moet. Er is geen pen op papier gekomen, ik heb geen envelop hoeven te pakken of dicht te plakken en een postzegel zoeken was gelukkig eveneens overbodig.

De computer heeft mijn le-

Log on...

Log off

ven veranderd. Als ik dat ding niet had gehad, zou mijn promotie toch zeker een jaar of twee langer in beslag genomen hebben. Als ik dat ding niet had gehad, zou ik nooit ja gezegd hebben op veel van de vragen om een columnpje, een lezinkje en ik zou evenmin ingegaan zijn op suggesties om een boekje te schrijven. En straks een muis-arm gratis op de koop toe!

De computer en @-mail zorgen in mijn sector voor een oneerlijk, vertekend beeld. Mensen als Ter Laan en Naarding schreven alles op en over met pen en papier. Latere actievelingen kunnen

honderd keer zo snel werken als ze maar wat toetsen kunnen bedienen en met kopieerapparaten kunnen omgaan. Des te groter is wat mij betreft het respect voor de ouden! Die moderne, op gemak en snelheid ingesteld onderzoekers moeten minstens het dubbele presteren opzichte van de oudjes willen ze zich een beetje meken kunnen vergelijken. Bescheidenheid siert de heden daagse publicisten.

Siemon Reker is streektaalfunctionaris van de provincie Groningen. Hij heeft voor de volgende aflevering Lysbeth Post, coördinator bibliotheek- en leespromotie van de PB Groningen, gevraagd zich aan te loggen.

16-11-96 GD